

PLANTILLA per escriure EL RELAT- Premi LLEGIM CIÈNCIA - Curs 2014/15

Novel·la:

ASIMOV, ISAAC. **Jo, robot**. Ed. Proa, 2014 (Novetat Edició Octubre 2014)

ASIMOV, ISAAC. **Yo, robot**. Ed. Edhasa, 2009

Projecte TLC - <http://mon.uvic.cat/tlc/>

Categoria 2 - 4t d'ESO

Modalitat B - Resposta a la pregunta: Quan Asimov va escriure aquest llibre els robots eren objectes de ciència ficció, però ara són objectes reals ben presents en la nostra societat. **Quines semblances i quines diferències hi ha entre els robots d'Asimov i els nostres?**

Després de llegir el famós llibre d'Asimov, puc afirmar que aquest no anava tan desencaminat quan va dir que en un futur, és a dir al segle XXI, els robots formarien part de la vida quotidiana dels humans.

Potser no va encertar de ple en la predicció del seu estereotip del robot humanoide amb sentiments, però aquella idea d'un tros de ferralla que podia moure's mitjançant ordres exteriors s'ha desenvolupat conseqüentment al llarg dels anys.

És evident que els robots que plantejava Asimov eren propis d'una ficció molt desenvolupada, que potser algun dia arribarà, però que per ara ni es pot plantejar. Les capacitats que tenien eren superiors a les d'un humà, i això actualment seria inabastable per a qualsevol govern. Ningú permetria que una màquina superés les capacitats psíquiques i físiques de l'ésser humà, ja que això suposaria un canvi en la poca oberta ment humana i suposaria també una amenaça per al més important en una persona, el propi ego.

A més, en els llibres del científic, no només hi havia robots humanoides, sinó que també s'hi plantejaven robots gegants, de la mida d'una cambra (com els antics ordinadors). Aquests estaven formats per un cervell tan desenvolupat que podia arribar a processar i transformar fórmules algebraïques -mai abans plantejades en la ment humana- en una nau capaç de dur a terme els famosos viatges interestel·lars. Això actualment segueix sent impensable, ja que un robot domèstic com a màxim pot netejar el terra d'una casa o preparar un benvolgut cafè.

I és que les màquines del llibre també podien arribar a tenir súbdits. Formaven una jerarquia en la pròpia societat robòtica. Una jerarquia regida per unes normes i una disciplina digna d'admirar. Els autòmats actuals no tenen aquesta capacitat adquirida, ni molt menys.

A part de tot això, els robots plantejats per Asimov i els nostres, els actuals, també tenen coses en comú. I és que tots es regeixen per les famoses tres lleis de la robòtica. Tots ajuden i contribueixen en el desenvolupament de la societat en general, tots són amics de l'ésser humà i tots l'ajuden i fan el possible per alleugerir-li i facilitar-li alguna d'aquelles complicacions del dia a dia.

Els robots d'Asimov podien arribar a adquirir tal semblança amb un humà que no es diferenciaven amb aquest, cosa gairebé impossible d'aconseguir amb les tecnologies actuals, que només ens permeten obtenir robots de mides i estils variats i bastant rars (n'hi ha molt pocs d'humanoides, i aquests no són idèntics a una persona).

El món de la robòtica està en constant desenvolupament i els robots evolucionen de la mateixa manera que ho feien els d'Asimov al llarg de *Jo, robot*.

Actualment, hi ha robots humanoides com ASIMO que poden arribar a córrer i fer moviments característics de l'espècie humana. També hi ha robots mascota, com l'AIBO, que poden dur a terme moviments característics d'espècies animals. De manera que, si ens mirem aquest món amb perspectiva i dediquem una mica més d'esforç per a ajudar-ne al desenvolupament, podrem arribar a palpar aquell horitzó on les màquines actuaran, pensaran i viuran per a nosaltres.

Pseudònim: Llegat